

det, og det kan være meget godt lige at huske hinanden på, hvad det er. Videnscenter for Ligestilling er nedlagt, de kønsopdelte lønstatistikker er afskaffet, og man kan i dag få penge for at passe børn i eget hjem, mødreløn, som nogle har kaldt det. Og så er der omlægning af Særlig Pensionsopsparing, som især rammer de lavestlønnede, altså mange kvinder. Og så har vi fået en forlængelse af barselorloven med færre rettigheder til fædrene.

Særlig barselorloven og den barselfond, som kom i går på det private arbejdsmarked, skal have et par ord med på vejen, for det er et vigtigt skridt for ligestilling, at vi har fået en barselfond på det private arbejdsmarked. Det er et vigtigt og nødvendigt skridt, det skaber et bedre økonomisk grundlag for den enkelte kvinde og mand og er med til at sikre, at kvinder ikke længere er en mindre attraktiv arbejdskraft for den enkelte arbejdsgiver.

Der er grund til, at vi glæder os over de resultater, der er opnået via arbejdsmarkedets parter, og det er stærkt, at det er ligestillingsspørgsmålet, der i dag afgør, om vi får en storkonflikt i Danmark.

Men hvad er det så for nogle politiske udfordringer, vi står over for, ud over dem, der allerede er nævnt, og hvilke bud har regeringen i sin redegørelse? Hvis vi kigger på spørgsmålet omkring ligeløn, så tjener mænd i Danmark på enkelte områder næsten 20 pct. mere end deres kvindelige kolleger. Hvis man regner det tal ud i forhold til et helt livs indkomst, så er det hundredtusindvis af kroner, vi snakker om.

Regeringen lægger i redegørelsen op til, at der skal indgås dialog med arbejdsmarkedets parter, jeg tror såmænd, det på samme side er nævnt, at der skal nedsættes en arbejdsgruppe, men hvorfor ikke gå meget mere konkret til værks? Hvorfor ikke følge det forslag, der er rejst fra oppositionen, nemlig: Lad os nu få kønsopdelte lønstatistikker, så man på den enkelte arbejdsplads kan få dokumenteret, om forskellige ansattegrupper tjener noget forskelligt, således at man har et helt konkret redskab at gå ind til sin arbejdsgiver med og spørge, hvorfor man bliver aflønnet forskelligt.

På barselområdet problematiserer regeringen, at ikke så mange fædre som mødre tager barsel. Så lægger man op til nye undersøgelser, nye arbejdsgrupper, nye udvalg. Hvorfor ikke gøre, som oppositionen i dag har foreslået, nemlig at give fædrene nogle flere rettigheder, så de

ikke skal forhandle med deres arbejdsgiver, men således at de har et konkret redskab i hånden?

På forskningsområdet problematiserer regeringen, at der er færre kvindelige forskere end mandlige, men hvorfor ikke gå konkret til værks, f.eks. ved at sige, at øget ligestilling mellem mænd og kvinder skal gøres til et succeskriterium i universiteternes udviklingskontrakter? Hvorfor ikke understøtte bedre ansøgnings- og ansættelsesprocedurer og måske overveje, om man skulle indføre grader af positiv særbehandling eller andre konkrete ting, så vi kan rykke ved det her i stedet for at mødes år efter år og blive enige om, hvor problemerne er?

Vi ser ligestilling som en vigtig brik i videreudvikling af vores velfærdssamfund, fordi det giver flere muligheder, fordi øget ligestilling genererer flere ressourcer både for det enkelte menneske og for samfundet som helhed. Det kræver, at ligestilling bliver et område i vores politiske verden på lige fod med alle andre politiske områder. Man kan ikke føle sig til ligestilling, man kan ikke fornemme sig til, at det går meget godt. Lad os nu dokumentere, lad os nu få fakta på bordet. Det er da sjældent, man hører i trafikpolitiske diskussioner eller sikkerhedspolitiske diskussioner, at folk føler, det går meget godt, når nu statistikken kan fortælle os det modsatte.

Vi skal have ligestilling højere op på den politiske dagsorden, og vi skal forpligte os både over for hinanden og over for den befolkning, der sidder ude på den anden side af Christiansborgs mure.

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, jeg skal høre, om der er nogen korte bemærkninger til ordføreren. Hvis det ikke er tilfældet, siger vi tak, og vi går videre i ordførerrækken. Den næste er fru Louise Frevert, selvfølgelig. Sådan er det, når man har lagt mange papirer oven på hinanden her.

Kl. 16.00

Louise Frevert (DF):

Tak til ligestillingsministeren for perspektiv- og handlingsplanen for 2004 og for redegørelsen for 2003. Man må jo sige, at der er gjort tiltag til mange gode initiativer, og jeg må indrømme, at i Dansk Folkeparti er vi da enige med ministeren et langt stykke hen ad vejen i mange af de initiativer, som ministeren har taget, ikke alene i det forgange år, men også i 2002.